HỒI 159
Khí Thế Hung Hăng

Vương Thế Sung ngạc nhiên thốt: "Hòa Thị Bích không ở trong tay ngươi sao?".

Chỉ một câu hỏi này, Khấu Trọng đã có thể khẳng định trong Tịnh Niệm Thiền Tông đã có người ngầm báo tin cho Vương Thế Sung, bởi vì y phải biết trước Hòa Thị Bích đã bị người khác trộm mất, thì mới ngạc nhiên chuyện Khấu Trọng không phải là kẻ trộm Hòa Thị Bích.

Sáng sớm nay ba người đã gột rửa mọi vết tích bên bờ suối, rồi đem tất cả các thứ tội chứng như mặt nạ, y phục, kiếm gỗ chôn vào một nơi bí mật, sau đó mới nghênh nghênh ngang ngang vào thành. Tướng giữ cổng thành là người của Vương Thế Sung, lập tức chặn đường Khấu Trọng, "mời gã" đi gặp họ Vương.

Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn thì chia nhau hành động, họ Từ đi kiếm Hư Hành Chi, họ Bạt thì đi gặp Đông Minh công chúa dò la tin tức.

Trong mật thất.

Khấu Trọng giả bộ cười khổ ngồi xuống, thở dài nói: "Đừng nhắc đến nữa! Chúng tôi vừa mò lên lầu chuông trong thiền viện, chưa kịp hành động đã bị tên lừa trọc Liễu Không phát giác, phát động mấy trăm hòa thượng cùng lúc tụng kinh siêu độ, chùng tôi đành phải biết khó thoái lui mà thôi".

Vương Thế Sung song mục lấp lánh hàn quang, trợn mắt lên nhìn gã một hồi, sau đó tỏ vẻ ngạc nhiên hỏi: "Tạm thời không nói chuyện Hòa Thị Bích nữa, tại sao khí sắc và nhãn thần của ngươi lại có vẻ gì đó khác trước vậy?".

Khấu Trọng vươn mình lười nhác nói: "Cái này gọi là nghệ tinh bởi cần cù, đêm qua sau khi chạy khỏi Tịnh Niệm Thiền Viện, chúng tôi nhàn rỗi vô sự nên đã đến một đỉnh núi gần đó dùng chân khí đả thông kinh mạch cho đối phương, Vương công cũng đã nhìn ra được, có thể thấy phương pháp luyện công này của chúng tôi rất có hiệu quả".

http://www.nhanmonquan.com

Đây đều là chuyện do hai gã và Bạt Phong Hàn thống nhất bịa ra, trong giả có chân, trong chân có giả, cho dù Vương Thế Sung giảo hoạt như hồ ly cũng khó mà phân biệt được lời nào là sự thật, lời nào là giả dối.

Khấu Trọng lại chau mày nói tiếp: "Nghe ngữ khí của Vương công thì hình như Hòa Thị Bích đã bị người khác trộm mất rồi? Chuyện này không thể nào xảy ra được. Một là Tịnh Niệm Thiền Viện rộng lớn như toà thành, muốn kiếm một miếng bảo ngọc thật chẳng khác gì đáy biển mò kim. Hai là các hòa thượng trong Thiền Viện người người đều là cao thủ, riêng Liễu Không lại càng cao thâm khó dò, trừ phi Vương công ngài điều động đại quân tấn công thẳng vào đó, bằng không chúng ta chỉ có thể đứng trước tám trăm bậc thang trước cửa tự mà thở ngắn than dài thôi".

Vương Thế Sung trầm ngâm hồi lâu, thở ra nhè nhẹ, buồn nản nói: "Dù ta tin ngươi cũng vô vụng, vừa rồi Tịnh Niệm Thiền Tông phái người tới đây, nói với ta bảo ngươi đem trả Hòa Thị Bích trước giờ tỵ đêm nay, bằng không họ sẽ bất chấp tất cả đều lấy bảo ngọc về, lúc đó thì cả ta cũng không có cách gì bảo vệ ngươi đâu".

Khấu Trọng bừng bừng tức giận nói: "Làm gì có đạo lý ấy chứ, dù có giết ta cũng không giao ra được cái thứ quỷ quái đó đâu".

Câu sau đúng là chính xác vạn phần. Có điều Vương Thế Sung nói vậy, đã lật đổ suy đoán trong thiền viện có người ngầm thông báo tin tức cho y của Khấu Trọng.

Vương Thế Sung chau mày nói: "Liễu Không trước nay không hỏi thế sự, nhưng lần này hiển nhiên đã vì mất bảo vật mà động chân hoả, tấu xảo là trước khi bảo vật bị đánh cắp, các ngươi lại từng đến đó, thế nên lần này dù cho các ngươi có nhảy xuống Hoàng Hà cũng khó mà rửa được nỗi hiềm nghi đó, tốt nhất là ba người các ngươi nên tìm nơi nào đó tạm lánh một thời gian. Ta thực tình không muốn đối địch với Tịnh Niệm Thiền Viện, Từ Hàng Tịnh Trai và Ninh Đạo Kỳ chút nào.

Khấu Trọng thầm mắng Vương Thế Sung không nghĩa khí, nhưng bề ngoài vẫn tỏ ra thông cảm, gật đầu nói: "Vương công yên tâm, tôi tuyệt đối không làm ngài khó xử đâu. Hắc, tôi có thể đi được chưa?".

Vương Thế Sung thở dài nói: "Ta biết ngươi nhất định trách ta không có nghĩa khí, nhưng trong tình hình trước mắt này, ta thực sự không thể phân thần đi chọc vào mấy đại kình địch này. Có điều nếu chuyện trộm Hòa Thị Bích đích thực không liên quan đến ngươi, sau này tự nhiên sẽ có cơ hội giải thích tất cả thôi".

Khấu Trọng biết y chưa hoàn toàn tin câu chuyện gã và Từ Tử Lăng, Bạt Phong Hàn đã bịa ra, mỉm cười nói: "Khấu Trọng này sợ ai chứ? Mặc xác là Sư Phi Huyên, Liễu Không đầu trọc hay Ninh lão quỷ, nếu cứ khăng khăng đổ tội cho ta thì cứ đến mà tìm".

Vương Thế Sung đưa tay vỗ nhẹ lên vai gã. Khấu Trọng còn tưởng y định ám toán mình để lục soát người, nhất thời kinh hãi, chân khí trong nội thể tự nhiên phát động, trong nháy mắt đã tràn ngập toàn thân, ít nhất cũng nhanh hơn trước gấp mấy lần, từ huyệt Kiên Tỉnh bắn ra một luồng kình đạo xạ thẳng vào chưởng tâm Vương Thế Sung.

"Bốp!".

Cánh tay Vương Thế Sung lập tức giật bắn ra, kinh hãi thốt lên: "Ngươi làm gì vậy?".

Cũng may là Vương Thế Sung công lực thâm hậu, nếu không đã bị nội lực của Khấu Trọng làm trọng thương rồi.

Khấu Trọng giờ mới biết mình đã hiểu lầm, vội đỏ mặt đáp: "Quên mất không nói cho Vương công biết, công phu luyện được từ Trường Sinh Quyết của tôi, nhiều lúc bản thân cũng không thể tự khống chế được".

Vương Thế Sung vận công hóa giải luồng kình khí vừa xâm nhập vào nội thể, thần sắc cổ quái nói: "Công lực của ngươi cao minh hơn ta tưởng tượng rất nhiều, chẳng trách mà Thượng Quan Long cũng bại trong tay ngươi. Ta quên mất không hỏi, các ngươi đã xử lý hắn thế nào rồi?".

Khấu Trọng bực bội nói: "Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên đích thân xuất thủ chặn đường cướp người đi rồi".

Vương Thế Sung giật mình nói: "Chúc Ngọc Nghiên?".

Khấu Trọng lần này thì thật sự phải cười khổ nói: "Không phải mụ ta thì còn ai nữa? Bằng không ai có thể cướp đi miếng thịt béo đã đến miệng chúng tôi chứ? Đúng rồi, kết quả trận chiến giữa Khúc Ngạo và Phục Khiên thế nào?".

Vương Thế Sung tròn mắt lên nhìn gã giây lát như không tin vào chuyện mình vừa nghe, lắc đầu nói: "Chúc Ngọc Nghiên xuất thủ mà chỉ cần người không cần mạng sao?".

Khấu Trọng hừ lạnh một tiếng, song mục xạ ra những tia sáng khiếp người, lạnh giọng nói: "Vậy phải xem bản lĩnh mụ ta thế nào nữa. Tôi thừa nhận đơn đả độc đấu thì tuyệt đối không phải đối thủ của mụ, nhưng ba người hợp lại thì mụ cũng không làm gì nổi chúng tôi. Vương công còn chưa trả lời câu hỏi của tôi mà?".

http://www.nhanmonquan.com

Vương Thế Sung thở ra nói: "Ngươi có biết vừa rồi khi động khí lên, hai mắt ngươi sáng rực lên như hai vì sao lấp lánh trên bầu trời đêm không? Đây chính là cảnh giới Thiên Nhân Giao Cảm trong tiên thiên chân khí, đạo gia gọi là Hư Thất Sinh Điện, tuy ta gặp người vô số, nhưng nhãn thần có thể hiện xuất kim quang như ngươi thì tuyệt đối không quá năm người, chẳng trách mà Chúc Ngọc Nghiên cũng không thu thập được các ngươi".

Khấu Trọng thầm mừng rỡ, nhưng lại sợ Vương Thế Sung sinh nghi, cười hì hì nói: "Vương công quá khen rồi! Tôi đâu được lợi hại như vậy chứ, chỉ là Trường Sinh Quyết kỳ lạ phi thường, vừa luyện đã là Thiên Nhân Giao Cảm rồi, nhưng thật sự thì chưa đạt đến cảnh giới mà Vương công vừa nói đâu. Suýt chút nữa thì quên hỏi ngài, phía Độc Cô phiệt có động tĩnh gì không? Không phải ngài nói đã vây khốn Cung Thành rồi sao? Tại sao đêm qua tôi vẫn thấy Độc Cô Phượng đi đi lại lại ở Mạn Thanh Viện vậy?".

Vương Thế Sung nói: "Ngươi còn nhớ Mỹ Hồ Cơ Linh Lung Kiều không? Nàng ta chẳng những người đẹp võ công cao cường mà cơ trí cũng hơn người, sở trường dò la tin tức tình báo, thực sự là nhân tài hiếm gặp".

Trong đầu Khấu Trọng lập tức hiện ra thần thái lạnh ngạo vô tình nhưng cũng tràn đầy vẻ mê hoặc của Linh Lung Kiều, gật đầu nói: "Trí nhớ đối với mỹ nhân của tôi trước nay đều rất tốt".

Vương Thế Sung cười cười nói: "Nam nhân đều như vậy cả, không ngại nói cho ngươi biết, đêm qua nàng ta đã ba lần vào Cung Thành dò la tin tức, khi trở về đều nói Độc Cô phiệt từ trên xuống dưới, người nào người nấy sĩ khí cao vời, thập phần tự tin. Ta nghe xong liền biết ngay có chuyện không lành, Độc Cô Phong tất có chỗ dựa nên mới không sợ ta bao vây Cung Thành mà thần định khí nhàn như vậy. Sau khi thương lượng, Hy Di huynh, Khả Phong Đạo Nhân và Trần Trường Lâm cùng nhất chí cho rằng chiến tuyến của chúng ta quá dài, nếu như địch nhân phản kích, chúng ta tất sẽ đầu khó tiếp ứng cho đuôi, vì vậy đem binh lực tập trung vào trong Hoàng thành, rồi đặt các trạm gác ngầm xung quanh Cung Thành, như vậy tiến có thể công thoái có thể thủ, về sách lược thì cao minh hơn nhiều. Ngươi thấy như vậy thế nào?".

Khấu Trọng thầm nhủ Mỹ Hồ Cơ này quả nhiên là một nhân tài, có thể từ thần thái của đối phương mà nhìn ra manh mối, khẽ gật đầu nói: "Linh Lung Kiều nhìn đúng lắm, tôi thấy có lẽ Độc Cô Phong đang đợi người của Nam Hải Phái, nghe nói Nam Hải Tiên Ông Hoàng Công Thác đang kiêm trình đến đây".

http://www.nhanmonquan.com

Vương Thế Sung biến sắc nói: "Tin tức này của ngươi từ đâu vậy, Độc Cô Phong làm sao có thể kinh động đến lão ta vậy?".

Khấu Trọng chậm rãi đáp: "Độc Cô Phong đương nhiên không có bản lĩnh đó. Nhưng Lý Mật và Hoàng Công Thác có quan hệ rất mật thiết, có thể Nam Hải Phái cũng muốn khuếch trương thế lực của mình lên phía Bắc, nên mới lang tình thiếp ý vui vẻ hợp tác như vậy. Hoảng lão đầu cộng thêm Vu bà tử là gần hai trăm tuổi rồi, chúng ta không dễ ứng phó đâu".

Vương Thế Sung đứng dậy nói: "Chuyện này không phải tầm thường, ta phải lập tức đi chuẩn bị đối phó, bằng không chết rồi cũng không hiểu tại sao nữa".

Khấu Trọng sớm đã rõ tính cách tự tư tự lợi của y, lìa bỏ câu hỏi về kết quả cuộc chiến giữa Khúc Ngạo và Phục Khiên, lập tức đứng dậy cáo từ.

Vừa bước chân ra khỏi thượng thư phủ canh phòng cẩn mật, thanh âm lanh lảnh vui tai của Đổng Thục Ni đã vang lên phía sau gã: "Khấu Trọng! Hai ngày nay ngươi đi đâu vậy?".

oOo

Lúc Từ Tử Lăng bước chân lên Đổng Gia Tửu Lâu ở cạnh Thiên Tân Kiều, hơn mười đạo mục quang cùng lúc dừng lại trên người gã.

Tửu lâu vẫn đông khách như thường, không khí nhiệt náo, chiếm hơn một nửa chỗ ngồi đều là các thương khách và nhân vật giang hồ từ nơi khác tới. Những người mở tròn hai mắt trân trân nhìn gã đều lộ vẻ kinh dị, rồi lại ghé tai thì thầm với người ngồi bên cạnh.

Có một vài nữ tử còn đánh mắt đưa tình với gã.

Từ Tử Lăng biết chuyện đêm qua lộ diện ở Mạn Thanh Viện đã biến gã trở thành "danh nhân". Chỉ riêng chuyện bọn gã dám công nhiên đối địch với Lý Mật, Âm Quý Phái, Khúc Ngạo là đã đủ để không ai dám coi thường rồi.

Huống hồ đêm qua bọn gã đã bóc trần thân phận thật sự của Lạc Dương Bang bang chủ Thượng Quan Long, lại dựa vào công phu chân chính bắt sống y đi, việc này đã ảnh hưởng đến toàn bộ võ lâm Lạc Dương, không truyền khắp toàn thành mới là chuyện lạ.

Tổng hợp mọi nhân tố, bọn gã liền trở thành nhân vật được chú ý nhất ở Lạc Dương này.

http://www.nhanmonquan.com

"Thì ra là Từ gia, Khấu gia có phải lát nữa mới đến không? Để tiểu nhân dẫn Từ gia đến sương phòng trên lầu trước được không?".

Thì ra là tên tiểu nhị hôm qua đã tiếp đãi bọn gã, không biết phải đã nghe được phong thanh gì hay không mà thái độ của y vừa hoảng sợ vừa cung kính hơn trước rất nhiều.

Từ Tử Lăng cũng rất muốn tìm một nơi yên tịnh để suy nghĩ, nhưng đáng tiếc là mục đích tới đây của gã là để kiếm Hư Hành Chi, nên đành thầm thở dài nói: "Ta chỉ đi một mình, tốt nhất ở ngoài này cho nhiệt náo".

Tên tiểu nhị vội nói: "Tất cả nghe theo Từ gia phân phó, tiểu nhân lập tức đi kiếm bàn cho ngài".

Từ Tử Lăng được chiêu đãi trọng thể, ngược lại cảm thấy không tự nhiên, chỉ nhạt giọng nói: "Lúc nào có bàn trống hãy ra gọi ta một tiếng, ta muốn ra ngoài ngắm cảnh Thiên Tân Kiều một lúc đã!

Không đợi tên tiểu nhị trả lời, gã đã quay người bước ra cửa lớn. Dưới ánh dương quang rực rỡ, Thiên Tân Kiều người đi xe lại, thuyền chạy như thoi, cảnh tượng phồn hoa thịnh vượng.

Lúc này từ trên tửu lâu có người đi ra, Từ Tử Lăng mới nhích sang một bên nhường đường thì người kia đã nhét vào tay gã một mảnh giấy. Gã nhận ra người này chính là Hư Hành Chi, bao nhiêu phiền não đều tiêu tán, vội vàng giấu mảnh giấy vào trong ống tay áo.

Hư Hành Chi bước lên Thiên Tân Kiều, biến mất trong biển người mênh mông. Từ Tử Lăng đang định quay vào bảo tên tiểu nhị không cần tốn công kiếm bàn cho mình nữa thì một cỗ xe ngựa đột nhiên dừng lại trước mặt.

Màn xe vén lên, lộ ra gương mặt xinh đẹp của Trầm Lạc Nhạn.

Vị Tiếu Quân Sư này nở một nụ cười ngọt ngào như mật nói: "Tử Lăng à! Vào trong xe nói chuyện với người ta một lúc được không?".

Từ Tử Lăng bất giác cảm thấy chán ghét, lạnh lùng đáp: "Đạo bất đồng bất tương vi mưu, giữa chúng ta có gì để nói chứ?".

Trầm Lạc Nhạn chẳng hề để ý đến thái độ của gã: "Từ công tử rõ ràng còn chưa biết hiện nay tin đồn đã truyền khắp Đông Đô, ai ai cũng nói Hòa Thị Bích đã lọt vào tay ba người các ngươi. Giờ này không ít kẻ đang múa chưởng hoa quyền, thề phải đoạt bằng được bảo vật trong tay các người đó, ngươi không muốn biết thêm một chút tin tức gì sao?".

http://www.nhanmonquan.com

Từ Tử Lăng thầm kinh hãi. Chuyện Tịnh Niệm Thiền Viện mất bảo vật chỉ mới xảy ra đêm trước, nếu không phải do hòa thượng trong thiền viện cố ý tiết lộ tin tức, làm sao có thể truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ cho được? Có điều trước nay lời nói của Trầm Lạc Nhạn luôn nửa thật nửa giả, nói không chừng chỉ là cố ý làm lớn chuyện lên để doạ gã mà thôi.

Từ Tử Lăng ung dung mỉm cười nói: "Đừng nói đùa nữa! Có thể là ta biết nơi cất giấu Hòa Thị Bích, nhưng tự hỏi vẫn còn chưa đủ tư cách để trộm báu vật đó. Lại càng không tin có ai có thể trộm được Hòa Thị Bích từ nơi đó ra, cô nương không cần giả bộ thăm dò làm gì".

Trầm Lạc Nhạn nhìn gã hồi lâu, tựa như muốn phân biện xem lời nói của gã là thật hay giả, sau đó u uất thở dài nói: "Nếu lời ngươi nói là thật thì ngươi đã mắc phải phiền phức lớn rồi đó. Địa vị của Từ Hàng Tịnh Trai trên giang hồ là chí cao vô thượng, không ai dám đụng tới bọn họ đâu!".

Từ Tử Lăng cố làm ra vẻ ngạc nhiên thốt lên: "Cô nương đang nói gì vậy, cứ như là Hòa Thị Bích đã bị đánh cắp rồi không bằng. Tin tức này nghe được từ đâu vậy?".

Trầm Lạc Nhạn đảo mắt một vòng, thấy những người đi đường đều tròn mắt lên nhìn bọn họ, bèn khẽ lắc đầu nói: "Vào trong xe nói tiếp có được không? Ở đây giữa đường giữa xá, người đi kẻ lại, nói chuyện cơ mật làm sao được?".

Từ Tử Lăng mỉm cười nói: "Chúng ta có gì để nói đâu? Bọn họ nghĩ ta trộm thì cứ coi như là ta trộm đi".

Nói rồi không để ý đến nàng nữa, chuyển người đi về phía Thiên Tân Kiều. Đi được chừng hơn mười bước thì Trầm Lạc Nhạn xuống xe đuổi theo, đi bên cạnh gã, tức giận nói: "Cái đầu ngươi làm bằng thứ gì mà ngoan cố vậy? Ai bảo các ngươi từng đến Tịnh Niệm Thiền Viện trước khi bảo vật bị mất, người ta không tìm các ngươi thì tìm ai? Tuy rằng các ngươi có đeo mặt nạ, nhưng vẫn có người nhận ra được thân hình các ngươi đấy".

Từ Tử Lăng thầm kêu khổ, cũng may mà đối phương không có chứng cớ xác thực, có điều cách duy nhất hiện giờ chính là chối bay chối biến mọi chuyện, tuyệt đối không nhận mình là thủ phạm.

Trầm Lạc Nhạn mặt một bộ kình trang màu vàng nhạt, đẹp như ánh mặt trời rực rỡ đang chiếu rọi khắp thành Lạc Dương, nhưng Từ Tử Lăng lại chẳng hề để tâm thưởng thức.

Từ Tử Lăng thở dài nói: "Rốt cuộc là cô nương nghe ai nói vậy?".

Trầm Lạc Nhạn chậm rãi đáp: "Ngươi có biết là Vương Bạc và Liễu Không đã có năm chục năm giao tình, sáng sớm nay y đã phát võ lâm thiếp cho quần hùng các phương, nói rõ tình hình Hòa Thị Bích đã bị đánh cắp, đồng thời cũng tuyên bố trước giờ tý đêm nay nếu các ngươi vẫn chưa đem trả bảo vật, y sẽ bất chấp thủ đoạn dồn các ngươi vào tử địa. Ngươi còn coi đây là trò đùa nữa không?".

Từ Tử Lăng mỉm cười nói: "Nếu ta thật sự là người trộm Hòa Thị Bích, đêm qua đã cao chạy xa bay từ lâu rồi, làm gì ở đây đợi người đến tìm ta gây chuyện nữa. Mặc kệ thế nào cũng được, có bản lĩnh thì cứ đến gặp ta!".

Lúc này hai người đã đi xuống Thiên Tân Kiều, nam thì tiêu sái tuấn dật tựa như thiên thần giáng thế, nữ thì mỹ lệ thanh tú như thiên tiên giáng hạ, tự nhiên là người đi đường đều quay lại nhìn, lộ ra những ánh mắt ngưỡng mộ.

Ai ngờ đâu bọn họ mạo hợp thần ly, miệng nói ra toàn những chuyện cụt hứng.

Trầm Lạc Nhạn đi với gã một lúc, rồi giẫm chân tức tối nói: "Ngươi trở nên cuồng ngạo tự đại giống tên Khấu Trọng kia hồi nào vậy? Ngươi có biết sau giờ tý đêm nay, các ngươi sẽ trở thành công địch của võ lâm hay không? Những kẻ đến tìm các ngươi bao sẽ bao gồm cả Sư Phi Huyên và Ninh Đạo Kỳ nữa đó, hai đại môn phái địa vị cao nhất, thực lực mạnh nhất trong chính tà lưỡng đạo sẽ trở thành cừu gia của các ngươi đó".

Từ Tử Lăng cười khổ đáp: "Vậy ta có cách gì đây? Binh đến thì tướng ngăn, nước lên thì đắp đê thôi".

Trầm Lạc Nhạn thấp giọng nói: "Nếu món đồ đó thật sự nằm trong tay ngươi, chúng ta có thể làm một cuộc giao dịch".

Từ Tử Lăng mỉm cười nói: "Cho dù là có ở trong tay ta đi nữa, ta cũng quyết không giao dịch với kẻ nào có liên quan đến Lý Mật, Trầm quân sư chắc phải hiểu chuyện này chứ?".

Trầm Lạc Nhạn cúi đầu không nói, khẽ nhích người lại sát cạnh gã, nhẹ nhàng nói: "Nếu ta không còn quan hệ gì với Lý Mật nữa thì sao?".

Từ Tử Lăng ngạc nhiên liếc nhìn nàng một cái, lắc đầu tỏ vẻ không tin nói: "Cô nương chỉ đùa ta thôi".

Trầm Lạc Nhạn thở dài, gật đầu nói: "Ta biết ngươi chưa từng tin ta lần nào, nhưng lần này thật sự ta chỉ vì ngươi thôi. Vấn đề lớn nhất chính là căn bản không thể tìm ra được một

http://www.nhanmonquan.com

tên trộm bảo vật đúng không? Khả năng duy nhất chính là một trong ba người các ngươi đã làm chuyện này, theo lời các hòa thượng thì thân hình kẻ đó rất giống các ngươi. Đại trượng phu dám làm dám nhận, tại sao lại sợ không dám thừa nhận chuyện mình đã làm chứ, không sợ thiên hạ sẽ cười vào mặt hay sao?".

Những lời này của nàng thật lợi hạt, sém chút nữa thì Từ Tử Lăng cũng không chống đỡ nổi mà gật đầu thừa nhận, sau rồi gã cũng nhịn được, chỉ cười khổ nói: "Nếu đã như vậy, chúng ta đành phải nhân lúc này trốn khỏi Lạc Dương mà thôi, bởi vì có giải thích thế nào cũng quyết chẳng có ai tin cả".

Trầm Lạc Nhạn kéo gã vào một ngõ nhỏ, rẽ ngoặt mấy lượt, đến một chỗ vắng người mới hạ giọng nói: "Đây chính là giao dịch mà ta muốn nói với ngươi, cũng là do đích thân Mật công chỉ thị. Chỉ cần ngươi thừa nhận Hòa Thị Bích đích thực ở trong tay các ngươi, chúng ta không những không cần các ngươi giao nó ra, còn tặng các ngươi một số tiền lớn, đồng thời động dụng tất cả nhân lực vật lực để đưa các ngươi đi khỏi Lạc Dương, thế nào?".

Những lời này của nàng khiến cả Từ Tử Lăng cũng phải thoáng động tâm, chau mày nói: "Đừng hòng lừa gạt ta, lẽ nào lão bản của cô nương không muốn chiếm Hòa Thị Bích làm vật sở hữu hay sao?".

Trầm Lạc Nhạn bực bội nói: "Ngươi và Khấu Trọng đúng là thông minh nhất thế mà lại hồ đồ nhất thời, ai mà không biết Hòa Thị Bích là vật mà người người trong thiên hạ đều muốn sở hữu? Nhưng cũng tuyệt đối không có ai ngu ngốc đến nỗi đi trộm thứ đó về làm của riêng cả. Hòa Thị Bích tuy là bảo ngọc nổi danh nhất thiên hạ, nhưng giá trị chân chính của nó nằm ở ý nghĩa lịch sử và tượng trưng. Thêm vào đó là bảo ngọc này vốn là do Ninh Đạo Kỳ, Trung nguyên đệ nhất cao thủ bảo quản, rồi lại giao nó cho đại biểu của võ lâm bạch đạo Sư Phi Huyên, chỉ có kẻ điên không cần mạng mới đi tranh đoạt trong tay hai người này. Ngươi có hiểu hay không? Chỉ khi Sư Phi Huyên chính thức giao Hòa Thị Bích cho ngươi, thì nó mới có thể phát huy tác dụng chân chính của mình".

Từ Tử Lăng ngạc nhiên hỏi: "Như vậy chắc là Mật công của cô nương khẳng định Sư Phi Huyên sẽ không chọn y làm chân chủ cho Hòa Thị Bích, nên mới thà để cho nó mất đi vĩnh viễn còn hơn đúng không?".

Trầm Lạc Nhạn cười khổ nói: "Nếu ta phủ nhận thì là nói dối. Nhưng tình hình bên trong thế nào thứ cho ta không thể tiết lộ". Ngưng lại một chút rồi nàng lại nói tiếp: "Ngàn vạn lần đừng đánh giá thấp Sư Phi Huyên, nàng ta có thể là một đại tông sư võ học kế tục Ninh Đạo Kỳ đó. Chỉ xem cách xử lý nhanh chóng của nàng với việc mất bảo vật lần này đã

biết phương cách hành xử của nàng rất hợp với tông chỉ của kiếm đạo, trong nháy mắt là có thể dồn các ngươi vào góc chết liền".

Từ Tử Lăng ngắt lời nàng, lạnh lùng nói: "Vì vậy nếu như chúng ta đào tẩu, coi như là đã thừa nhận Hòa Thị Bích đang nằm trong tay mình rồi. Hà! Kế này của Trầm quân sư thật tuyệt, chẳng trách các người còn chịu cho chúng ta thêm một món tiền lớn! Bởi vì sau này tự nhiên sẽ có Sư Phi Huyên và Ninh Đạo Kỳ đến tìm chúng ta thanh toán đúng không?".

Trầm Lạc Nhạn như bị lời nói của gã làm tổn thương, lui lại một bước, gương mặt xinh đẹp trắng bệch như tờ giấy, đanh mặt lại tức giận nói: "Ngươi đúng là không biết tốt xấu, tất cả hậu quả tự ngươi gánh đấy nhé! Chúng ta không còn gì để nói nữa, ngươi tự lo cho mình đi!".

Nói đoạn giẫm mạnh chân, quay đầu bỏ đi. Từ Tử Lăng đứng yên bất động, hồi lâu sau mới mỉm cười nói: "Bằng hữu đã đại giá quang lâm, hà cớ gì mà không hiện thân tương kiến?".

Từ hai đầu ngõ cùng lúc vang lên tiếng hừ lạnh, tiếp đó là Trường Bạch Song Hung, Phù Chân và Phù Ngạn lần lượt nhảy từ trên bờ tường xuống. Phù Chân cầm một cây búa cán dài, nhưng đầu búa lại nhọt hoắt, khi đâm hay bổ đều linh hoạt như nhau. Binh khí của Phù Ngạn còn cổ quái hơn, giống như kiếm nhưng lại gấp khúc, đầu nhọn như mỏ chim, vừa nhìn đã biết là chuyên công vào chỗ hiểm.

Từ Tử Lăng hiểu ra mình đã rơi vào cạm bẫy do Trầm Lạc Nhạn bố trí, đối phương lần này đã quyết dốc toàn lực, để bắt sống hoặc giết chết gã, nhưng vẫn không hề sợ hãi, hít mạnh một hơi chân khí, nhún mình lao lên phía trước phát động thế công.

o0o

Đổng Thục Ni kéo Khấu Trọng tránh một đội vệ binh đang đi tới, rồi ra vẻ tức giận nói: "Ngươi làm trò gì vậy, cả ngày hôm qua đều không thấy ngươi đâu, đúng là đồ bạc tình bạc nghĩa, muốn ăn xong rồi thì bỏ chạy đấy hả?".

Khấu Trọng thấy hơn mười tên cận vệ canh cửa của phủ thượng thư đều tròn mắt lên nhìn mình, lúng túng nói: "Nàng nói nhỏ một chút được không?".

Đổng Thục Ni nở một nụ cười mê người, ngây thơ gật đầu nói: "Chỉ cần huynh chịu đi theo người ta, người ta tự nhiên sẽ nghe lời huynh thôi".

Hôm nay nàng vận một bộ kình trang màu trắng hồng bó sát người, khiến những đường nét tròn trịa lộ cả ra ngoài, chỗ cần cao thì cao, chỗ cần nhỏ thì nhỏ, tràn đầy một thứ mị lực mê người của tuổi thanh xuân hừng hực sức sống, nhưng Khấu Trọng lại chẳng có chút tâm tình nào mà thưởng thức, chỉ ngạc nhiên hỏi: "Không phải nàng đã nói không thích ta nữa rồi hay sao? Tại sao đột nhiên lại đổi ý thế?".

Đổng Thục Ni kéo tay áo gã đi dọc theo đường lớn trong Hoành Thành ra cửa Nam, bước chân tung tăng như tiểu nữ hài tử lâu ngày mới được người lớn dẫn đi chơi: "Bởi vì Thục Ni nghĩ đi nghĩ lại, thấy huynh là người tốt nhất trong những người mà người ta quen biết, lại không giống đám người vô vị cứ bâu lấy người ta như ruồi nhặng kia, huống hồ thượng thư đại nhân căn bản không có ý gả người ta cho huynh, còn dặn dò người ta không được lai vãng với huynh nữa".

Khấu Trọng mắng thầm trong bụng, Vương Thế Sung quả nhiên không có hảo tâm. Chuyện trộm Hòa Thị Bích e rằng cũng là một cạm bẫy. Chỉ là y không ngờ gã lại có thể đắc thủ, hiện giờ còn đang tìm cách đùn đẩy sự việc đi cho kẻ khác.

Đổng Thục Ni thì thầm bên tai gã: "Ta muốn huynh đêm nay cùng ta đi tham gia một yến hội, đến lúc đó sẽ thương lượng kế hoạch đào tẩu".

Khấu Trọng thất thanh kêu lên: "Nàng nói gì vậy?".

-oOo-

http://www.nhanmonquan.com